

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. Nr 141.

Tredie Session.

74de Møde.

Tredagen den 6te Februar.

(Fortf.)

Ordføreren (fortsat): Naar det er yttret, at Grundloven maatte kunne suppleres bagefter ved at en saadan indskrænkende Regel kom ind i den Rigsretslov, som nu foreligger til Behandling, saa kan jeg for det Første ikke erkjende Rigtigheden deraf efter Forholdet imellem Grundloven og almindelige Love. Saaledes som jeg og de, der have været af min Mening, have opfattet Grundloven, har den givet en fuldstændig Regel om Dannelsen af selve den omhandlede Ret, forsaavidt denne skal optræde som dømmende Autoritet, og ved denne Regel kan Intet tages fra og Intet lægges til ved en senere almindelig Lov. Ikkun med Hensyn til, hvad vi ikke antage at være fastsat i Grundloven, kan den senere Lov træde til, og det hedder ogsaa, at der skal gives en Lov om Forfølgningsmaaden ved Rigsretten, hvilket, saaledes som et andet Medlem af Udvalget (Blensborg) allerede har bemærket, ikke kan forstaaes saaledes, at den skulde kunne derogere, hvad Grundloven selv har bestemt om Rigsrettens Dannelse; men derimod maa forstaaes saaledes, at den nye Lov skal ordne Retsfølgningen for den Ret, hvis Sammensætning, Dannelse og Organisation er bestemt ved Grundloven.

Vi mene derfor, at man ikke engang er berettiget til, ved en senere Lov at fravige dette Punkt; men, ligesom vi ere af denne Formening, saaledes maae vi fastholde den Anskuelse, at, selv om man var berettiget dertil, saa burde man ikke gjøre det; man burde ikke gjøre det i Henseende til Hovedpunktet i Sagen, dens Paastjendelse, og hvad dertil knytter sig, fordi der ligger en mægtig Garantie

i den Forfkrift, som Grundloven har givet, og fordi man, saasandt man gjenennem den nærværende Sag vil skaffe den Sikkerhed, man kan, for at Retten kan gaae sin Gang, paa ingen Maade bør afvige fra det i Grundloven bestemte Tal i Henseende til Hovedforhandlingen og Paastjendelsen af Sagen. Naar det er antydet, at man i alt Fald kunde optage en Bestemmelse om, at Hovedforhandlingen skulde begyndes med 16, saa kan Udvalget ikke finde sig fyldeligjort derved. Det, vi have for Øie, vilde ingenlunde opnaaes derved; thi Culminationpunktet af den hele Sag er jo Dommen, og følgelig er det netop det, vi lægge Vægt paa, at Dommen affiges af det fulde grundlovbestemte Tal, hvoraf da igjen følger, at selve Hovedforhandlingen maa udføres i Overværelse af det grundlovbestemte Antal af Dommere. Vi vide derfor ikke at tye til Andet end det Middel, vi have anbefalet, nemlig de overtallige Dommere. Det er ikke nødvendigt, at saadanne overtallige Dommere i enhver Sag træde til; det vil beroe paa Sagens Omfang og Vidtløftighed; men den nye § 9, vi have foreslaaet, vil give Rigsretten og dens Formand al mulig Bemyndigelse til efter den specielle Bestaaffenhed af enhver foreliggende Sag at tage de Forholdsregler for at holde Retten fuldtallig, som han maatte ansee for at være fornødne. Jeg maa derfor fremdeles paa det Bedste anbefale vore Forslag til den 10de Paragraph, og hvad der dermed staaer i Forbindelse, til Thingets Billigelse.

Orsted: Da jeg sidst talte i nærværende Sag, forbigik jeg adskillige Grundringer, jeg kunde have om det temmelig betydelige Antal af Paragrapher, som vare satte under Forhandling. Jeg forbigik dem, tildeels fordi jeg ikke vilde vidtløftiggjøre Forhandlingerne med Bemærkninger ved Paragrapher, som jeg ansaae for mindre vigtige, eller saadanne, hvor-